

Arrest

nr. 104 064 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 april 1991 geboren in Dubis, Kirkuk. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine.

Op 1 juli 2006, op vijftienjarige leeftijd, begon u bij de Koerdische veiligheidsdienst 'asayish' te werken. Uw oom had u hier binnen geloodst. U begon als bewaker bij de poort en werd vervolgens chauffeur en bewaker in de gevangenis. Uw oom wilde dat u informatie doorspeelde van wat er binnen de asayish gebeurde, zoals bijvoorbeeld wie er werd gearresteerd, hoe de gedetineerden werden mishandeld en info over de fraude en corruptie, allen gangbare praktijken bij de asayish. Uw oom was namelijk actief bij de partij 'harakat el democratie', die later in de partij Goran overging. U werd echter ontmaskerd als spion door de asayish en vluchtte op 10 oktober 2008 naar Nederland, waar u asiel aanvraag. Uw aanvraag werd geweigerd omdat men uw verhaal niet geloofde. U besepte dat uw kansen

om een verblijfsvergunning te bemachtigen in Nederland nihil waren, dus schreef u zich in bij het IOM en keerde u op 18 juli 2011 vrijwillig terug naar Irak.

Op 1 oktober 2011 begon u te werken als bodyguard bij (F.P.H.), een belangrijke aannemer en rijke man in Kirkuk. Op 21 maart 2012 kwamen uw beide broers om het leven bij een bomaanslag. Op 10 september 2012 kreeg u een dreigbrief bij u thuis van de Naqeshbandi groepering omdat u vroeger met de Amerikanen zou samengewerkt hebben. U heeft de brief meegenomen naar het coördinatiecentrum van de troepen in Dubis. De agenten raadden u aan met niemand over de dreigbrief te praten. U ging gewoon terug naar uw werk. Op 14 of 15 september 2012 was u thuis toen u plots een harde knal hoorde en heel het huis beefde. Er was een berm bom naast uw huis tot ontploffing gebracht. Uw vader raakte door de glasscherven gewond. De politie kwam ter plaatse en maakte een proces-verbaal op. U besloot vervolgens op uw werkplaats te blijven in de wijk Rahem Awa en niet meer naar huis te gaan. Op 30 september 2012 kwam er een autobom tot ontploffing voor uw werkplaats. Uw collega (K.) stierf en een andere collega, (A.A.), raakte gewond. U bracht (K.) naar het ziekenhuis waar hij een uur later overleed. U besloot bij uw zus in Tapa, Kirkuk te gaan wonen waar u tot 3 oktober verbleef.

U bent vanuit Kirkuk op 3 oktober 2012 naar Zakho vertrokken. U bent op 25 oktober 2012 in België aangekomen en vroeg de volgende dag, 26 oktober 2012, asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, twintig foto's, twee verzendingsnota's, een contract bij Peerot private security, een vertrekverklaring, een verklaring dat u geld van het IOM heeft gekregen, een verklaring van het ziekenhuis in verband met het overlijden van (K.), een verklaring van de politie over de aanslag van 30 september 2012, een nota opgemaakt door de het coördinatiecentrum van Dubis in verband met de dreigbrief, een aangifte van de ontploffing van de bom achter uw huis.

U legt eveneens tien kopies neer van foto's bij de asayish, een dreigbrief, een laissez-passier, een vliegtuigticket en een schooldiploma.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Volgens uw verklaringen zou u geïdoleerd worden door Naqeshbandi. Deze terroristische groepering zou u viseren omdat u in de jaren 2006 tot 2008 via de asayish met de Amerikanen zou samengewerkt hebben. Het is evenwel merkwaardig dat u pas op 10 september 2012 benaderd zou zijn door Naqeshbandi: uw werk bij de asayish (waarbij u in contact kwam met de Amerikanen) speelde zich immers af in de jaren 2006 – 2008. U hebt vervolgens gedurende bijna drie jaar in Nederland verbleven. Nooit heeft u of uw familie problemen gekend met deze Naqeshbandi (CGVS p.14-15). Dat ze u in 2012 plotseling wél zouden gaan bedreigen, is veeleer merkwaardig. Geconfronteerd met deze bedenking haalde u aan dat de groepering u in het verleden niet durfde te benaderen omdat u bij de asayish zat. U voegde er aan toe dat deze groepering op dat moment zeer actief was en geregeld aanslagen tegen de overheid en de politie pleegde (CGVS p.15). In dit opzicht is het eens te meer bevreemdend dat men u, iemand die niet meer bij de asayish werkt, plots in 2012 zou viseren terwijl men u de periode dat u actief was bij de overheid met rust liet.

U achtte de groepering verantwoordelijk voor de dreigbrief en de twee aanslagen. Het Commissariaat-generaal hecht echter geen geloof aan uw verklaringen hieromtrent. Zo zou u op 10 september 2012 een dreigbrief ontvangen hebben van de Naqeshbandi groepering (CGVS p.12). U legt deze ook neer (zie document en vertaling 15). U bent naar aanleiding van de dreigbrief dezelfde dag melding gaan doen bij het gezamenlijk coördinatiecentrum in Dubis, zo zegt u (CGVS p.12, p.13). In de nota opgemaakt door het coördinatiecentrum staat het volgende te lezen: "Wij willen jullie op de hoogte brengen dat de genaamde Sirwan Jalal Ismael werd bedreigd omdat hij bij de asayish werkt. We werden op de hoogte gebracht door de instantie van asayish dat op 10 september 2012 een dreigbrief naar hem werd gestuurd en dat zij het huis van de genaamde gelegen in Dibes zullen laten ontploffen". Hieruit valt af te leiden dat de asayish en niet uzelf melding bent gaan maken van het schriftelijke dreigement. U zou, volgens de nota, overigens nog steeds bij de asayish werken, terwijl dit volgens uw verklaringen al sinds 2008 niet meer het geval is. Bovendien is het zeer vreemd dat men in de nota al spreekt over het plan om uw huis tot ontploffing te brengen terwijl hier niets van vermeld staat in de dreigbrief. Kortom, de inhoud van uw verklaringen klemmt met de inhoud van de documenten, wat de authenticiteit van de documenten en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt.

Een andere opmerkelijke vaststelling in verband met de dreigbrief is de volgende. Ondanks het feit dat niet alleen u, maar ook uw vriend (K.) geïdoleerd werd in de dreigbrief, heeft u het blijkens uw verklaringen nagelaten hem op de hoogte te brengen over wat hem boven het hoofd hing (CGVS p.12). U verklaarde nochtans dat u merkte dat de man de laatste tijd angstig was. Gevraagd waarom hij

zo angstig was, verklaarde u dat hij zelf niet wist waarom hij vreesde voor zijn leven (CGVS p.12). U dacht dat hij misschien bang was omwille van zijn werk vermoord te worden door een terroristische groepering zoals Naqeshbandi (CGVS p.13). Dat u op dat moment (K.) niet inlichtte over het feit dat u een dreigbrief gekregen had waarin (K.) eveneens bedreigd werd, is zeer merkwaardig. U zou het advies van de politie opgevolgd hebben en uw vriend en collega niets verteld hebben over de dreigbrief. De politie stelde dat (K.) het zelf maar moest weten en hij, indien hij ook een brief zou krijgen, klacht moest neerleggen bij de politie (CGVS p.13). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uw vriend bleef uit angst op het werk en ging niet meer naar huis. U vertelde hem niet wat er aan de hand was omdat u het hem niet moest vertellen, zo zegt u (CGVS p.13). Dat u uw collega en lotgenoot niet op de hoogte bracht van het nakende onheil is niet aannemelijk. Er mag immers verwacht worden dat u overlegt met iemand die in dezelfde positie zit als u. Deze lakse houding doet afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Na de dreigbrief heeft u geen concrete voorzorgsmaatregelen genomen om uw veiligheid te waarborgen (CGVS p.21). U zou wel voorzichtiger geworden zijn en geregeld hebben omgekeken (CGVS p.21). U bracht niemand, ook uw baas niet, op de hoogte van de bedreigingen aan uw adres of de bermbom achter uw huis (CGVS p.19). U beweerde dat de politie u had gezegd niemand iets te vertellen (CGVS p.19). (F.P.H.) zou toch niets voor u kunnen doen. U voegde er nog aan toe dat u contractueel gezien geen bedreiging mag veroorzaken voor de man in kwestie. U hield dus uw mond (CGVS p.20). Na lezing van het contract blijkt evenwel dat in geen enkele clausule in het contract hiervan melding wordt gemaakt (zie document en vertaling 14). Dat u (F.P.H.) niet op de hoogte bracht van de bedreiging is opmerkelijk aangezien u zelf stelde dat wanneer u bedreigd wordt, (F.P.H.) ook gevaar liep (CGVS p.20). Dat u, ondanks het feit dat u wist dat u een gevaar vormde voor het leven van de man dat u behoorde te beschermen, hem niet inlichtte over het potentieel gevaar, is weinig geloofwaardig en niet in overeenstemming met uw takenpakket (CGVS p.20).

Bovendien rijzen er twijfels of u daadwerkelijk bij dit bedrijf als lijfwacht gewerkt heeft. In eerste instantie is het contract tussen u en (F.P.H.) enkel door (F.P.H.) en niet door u ondertekend (zie document en vertaling 14). Bovendien stemt het e-mail adres vermeld op het contract niet overeen met het e-mail adres dat vermeld staat op de site van het bedrijf: het contract dat u voorlegt maakt melding van een yahoo-adres, terwijl de website een eigen domeinnaam (@peerotgroup.com) vermeldt (zie infomap). Verder verklaarde u voor (F.P.H.) gewerkt te hebben sinds uw terugkeer naar Irak (CGVS p.10). In het contract staat evenwel dat u voor (F.P.A.) werkte. Dat u niet de correcte naam van de man die u moest beschermen kan citeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw effectieve tewerkstelling als lijfwacht van de man in kwestie.

U kan verder niet aantonen dat de aanslagen met de bermbom of de aanslag tegen het bedrijf van (F.P.H.) tegen u bedoeld waren.

Wat betreft de bom die achter uw huis tot ontploffing werd gebracht, beweert u dat deze door Naqeshbandi daar gelegd was en voor u bedoeld was (CGVS p.18). Er is echter niets dat erop wijst dat deze effectief voor u bedoeld was. Het stukje land waar de bom lag behoorde jullie niet toe, maar was van een andere eigenaar (CGVS p.18). De bom kwam tot ontploffing toen u op uw kamer zat (CGVS p.17). De aanslag werd door niemand opgeëist. De politie concludeerde dat de bom voor u bedoeld was omdat u ervoor een dreigbrief gekregen had en met niemand ruzie had (CGVS p.18). Er werd reeds beargumenteerd dat er geen geloof aan de authenticiteit van de dreigbrief gehecht wordt (zie supra). Bovendien kan aangenomen worden dat wanneer de groepering het op u gemunt heeft ze efficiënter en doelgerichter te werk zou gaan dan een bermbom achter uw huis tot ontploffing te brengen die enkel materiële schade teweeg bracht. Er zijn dan ook weinig elementen voorhanden om aan te nemen dat de bermbom voor u bedoeld was.

U heeft melding gedaan bij de politie in verband met de bermbom. U kan echter niet zeggen of deze de zaak verder onderzocht heeft (CGVS p.19). Dat u niet op de hoogte bent welke stappen de politie verder ondernomen heeft naar aanleiding van de aanslag, is gezien uw situatie zeer opmerkelijk.

De aanslag op uw werkplaats was volgens uw verklaringen tegen het gebouw van het bedrijf gericht (CGVS p.20). Ook deze aanslag werd door niemand opgeëist (CGVS p.20). Ook hier zijn er weinig elementen voorhanden om de reden of de auteurs van de aanslag te bepalen of aan te nemen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en schooldiploma tonen aan dat u afkomstig bent van Kirkuk, een gegeven dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Uw vertrekverklaring, een verklaring dat u geld van het IOM heeft gekregen, een laissez-passer en uw vliegtuigticket bevestigen dat u teruggekeerd bent naar Irak vanuit Nederland, ook dit wordt niet betwist.

De verklaring van het ziekenhuis in verband met het overlijden van (K.), een verklaring van de politie over de aanslag van 30 september 2012, een nota opgemaakt door het coördinatiecentrum van Dubis in verband met de dreigbrief, een aangifte van de ontploffing van de bom achter uw huis, en de dreigbrief zijn allemaal documenten waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden en die enkel bewijswaarde hebben wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen bij u niet het geval is. U legt eveneens tien foto's neer van uzelf bij de asayish. Uit de foto's kan niet afgeleid worden in welke hoedanigheid u werkte, noch wanneer deze foto's genomen werden. Op de twintig foto's in verband met de ontploffing zijn de verwoestingen te zien die de bomaanslagen aanrichtten. Uit de foto's kan evenwel niet afgeleid worden waar de aanslagen precies hebben plaatsgevonden, noch wat het doelwit was.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de regio Kirkoeq in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in deze regio te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoeq wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoeq merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoeq is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoeq. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoeq leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Er is sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Kirkoeq is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkoeq subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in Kirkoeq is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoeq dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkoeq een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkoeq actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkoeq aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de asayish zeer gevreesd zijn en dat de Naqeshbandi hem daarom in het verleden niet durfden te benaderen. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat de asayish niet terugdeinzen voor mensenrechtenschendingen.

Betreffende de nota opgemaakt door het coördinatiecentrum in Dubis merkt verzoeker op dat hij wel zelf melding ging maken van de dreigbrief, maar dat de diensten van de asayish zich in hetzelfde gebouw bevinden als het coördinatiecentrum zodat het allesbehalve vreemd is dat hij eerst bij de instantie van de asayish melding maakte, die dit op hun beurt aan het coördinatiecentrum meldde. Verder merkt verzoeker op dat het niet is omdat er in de nota staat dat hij werd bedreigd 'omdat hij bij de asayish werkt', dat hij er nog steeds werkt. Dit betekent enkel dat hij werd bedreigd omdat hij voor hen heeft gewerkt in het verleden. Hij werkte op dat moment immers voor (F.P.H.).

Verder stelt verzoeker dat de authenticiteit van de dreigbrief op zich niet in twijfel wordt getrokken, doch wel zijn vermeende lakse houding ten aanzien van het lot van zijn collega (K.) die ook werd gevisieerd in de dreigbrief. Verzoeker wijst erop dat hij louter de instructies van de politie hieromtrent opvolgde. Verzoeker wijst er eveneens op dat de dreigbrief alle kenmerken van een authentieke brief heeft: handtekening, logo, persoonlijke visering en reden.

Betreffende de veiligheidsmaatregelen die verzoeker nam naar aanleiding van de dreigbrief, vraagt hij zich af wat er niet concreet is aan 'voorzichtiger worden en geregeld om zich heen kijken'. Dat hij niemand op de hoogte bracht, is opnieuw op instructie van de politie die hem had gezegd om aan niemand iets te zeggen om geen paniek te zaaien. Dat hij zijn baas (F.D.H.) niet op de hoogte bracht, kan hem niet worden verweten daar hij zijn job niet wou verliezen en hij bovendien deed wat de politie hem adviseerde.

Aangaande zijn contract als lijfwacht, merkt verzoeker op dat de handtekening van zijn werkgever doorslaggevend is en dat zijn werkgever uiteraard een door verzoeker ondertekend exemplaar heeft. De relevantie van het feit dat het e-mailadres op het contract niet overeenstemt met het e-mailadres op de website van het bedrijf, ontgaat verzoeker. Verzoeker kent bovendien wel degelijk de naam van zijn werkgever en stelt dat Aziz een bijnaam is.

Betreffende de aanslag met de bermbom bij zijn huis en met de autobom bij het bedrijf van (F.D.H.), wijst verzoeker op de dreigbrief en de nota van het coördinatiecentrum waarin hij met naam en toenaam wordt vermeld, alsook op verklaring van de politie en de ziekenhuisverklaring over zijn collega (K.). Daarnaast betwist verzoeker dat het stukje land waarop de bermbom lag, niet tot hun eigendom behoorde.

Verzoeker voert aan dat de door hem neergelegde documenten zijn afkomst uit Kirkook bewijzen (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, schooldiploma), zijn oprechtheid aantonen over zijn 'vrijwillige' terugkeer naar Irak (vertrekverklaring, verklaring IOM, laissez-passer, vliegtuigticket) en vooral zijn gegronde vrees voor vervolging sedert zijn terugkeer naar Irak (verklaring ziekenhuis overlijden (K.), verklaring politie aanslag 30 september 2012, nota coördinatiecentrum Dubis, aangifte ontploffing bermbom huis, dreigbrief). De authenticiteit van de documenten wordt nergens gemotiveerd betwist door verweerder. Bovendien stemmen de verklaringen van verzoeker volledig overeen met de documenten en is hij zeer goed op de hoogte van details in verband met de documenten, zodat men niet kan besluiten dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is. Bovendien gaat verweerder zeer licht over de talrijke foto's die verzoeker neerlegde.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat in de Subject Related Briefing (hierna: SRB) waarop verweerder zich baseert, nergens gesteld wordt dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd is, laat staan in het bijzonder in Kirkook. Aangaande het vertrek van de Amerikaanse troepen stelt verzoeker dat nu er geen Amerikanen meer zijn om zich op te wreken, zullen de Naqeshbandi zich enkel en nog meer specifiek kunnen richten op de (ex-)asayish-leden. Verweerder gaf verder volgens verzoeker geen uitsluitel over zijn reëel risico op ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke behandeling (artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet). De autoriteiten van zijn land kunnen verzoeker bovendien niet beschermen.

Verzoeker wijst nog op een rapport van Amnesty International van september 2010 waaruit blijkt dat de Amerikanen wel degelijk op grote schaal samenwerkten met de asayish.

2.1.2. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen volgende stukken: antwoorddocument "IRQ2012-010w: Irak, Document-corruption, d.d. 3.02.2012" (stuk 1) en de SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013 (stuk 2).

2.2.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *"die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen"*.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepalen artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

De SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013, die verweerder bij zijn nota met opmerkingen voegt (stuk 2), voldoet niet aan de voorwaarde dat *"de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen"*, gelet op het feit dat deze SRB dateert van 31 januari 2013 en de bestreden beslissing pas genomen werd op 18 februari 2013. Bijgevolg wordt de SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013 (nota met opmerkingen, stuk 2) buiten beschouwing gelaten.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan

een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker komt aangaande het gegeven dat de Naqeshbandi hem pas op 10 september 2012 bedreigden, hoewel hij van 2006 tot 2008 via de asayish met de Amerikanen samenwerkte, niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Tijdens zijn verblijf in Nederland heeft ook zijn familie geen problemen gekend met de Naqeshbandi (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoeker stelde enkel dat de groepering zeer actief was en geregeld aanslagen pleegde tegen de overheid en de politie (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook in zijn verzoekschrift kan verzoeker geen afdoende verklaring geven voor de vaststelling dat de Naqeshbandi vier jaar zouden gewacht hebben om hem te bedreigen. De verwijzing naar het rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat de asayish niet terugdeinzen voor mensenrechtenschendingen, is in dit kader niet relevant.

Waar verzoeker stelt dat de diensten van de asayish zich in hetzelfde gebouw bevinden als het coördinatiecentrum van Dubis, dat het die diensten waren die verzoeker aansprak over de dreigbrief en die dit vervolgens aan het coördinatiecentrum meldden en dat daarom in de nota staat dat zij op de hoogte werden gebracht door de instanties van asayish, is een loutere *post factum*-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verzoeker verklaarde wel degelijk dat hij zelf melding maakte van de dreigbrief bij het coördinatiecentrum van Dubis (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarenboven staat in de nota van het coördinatiecentrum letterlijk: "*Wij willen jullie op de hoogte brengen dat de genaamde (S.J.I.) werd bedreigd omdat hij bij de (Al Asajish) werkt.*" (zie map 'Documenten', stuk 13). Hieruit volgt onomstotelijk dat het coördinatiecentrum blijkens de door hun opgestelde nota meende dat verzoeker nog steeds voor de asayish werkte, hoewel hij verklaarde slechts tot 2008 voor de asayish te hebben gewerkt en sinds 2011 als lijfwacht begon te werken voor (F.D.H.) (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 11). Verzoekers verklaring dat dit betekent dat hij werd bedreigd omdat hij in het verleden voor de asayish heeft gewerkt, kan, gelet op de geciteerde bewoordingen, niet worden weerhouden. Dit klemt des te meer daar in de nota melding wordt gemaakt van het feit dat de Naqeshbandi verzoekers huis willen laten ontploffen, hoewel in de dreigbrief zelf hiervan geen melding wordt gemaakt (zie map 'Documenten', stuk 15). Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht vast dat de door verzoeker neergelegde nota van het coördinatiecentrum in Dubis duidelijk niet strookt met bepaalde aspecten van zijn asielrelaas, hetgeen de authenticiteit van de documenten en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnt.

Waar verzoeker stelt dat de authenticiteit van de dreigbrief door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit wel het geval is, gelet

op de vaststelling dat de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemt met de inhoud van de nota van het coördinatiecentrum in Dubis. Blijkens de informatie over Iraakse documenten die verweerder aan zijn nota met opmerkingen toevoegt (stuk 1) zijn valse documenten door corruptie in Irak gemakkelijk te verkrijgen. Bijgevolg kan verzoeker stelling dat de dreigbrief alle kenmerken van een authentieke brief heeft, niet worden gevolgd. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zijn collega (K.) niet op de hoogte stelde van de inhoud van de dreigbrief, komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij zijn collega en lotgenoot (K.) niet inlichtte over de bedreiging, alsook zijn werkgever (F.D.H.) in het ongewisse liet, hoewel hij zelf verklaarde dat wanneer hij bedreigd wordt, ook zijn werkgever in gevaar is (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Betreffende zijn contract van tewerkstelling als lijfwacht voor (F.D.H.) komt verzoeker opnieuw niet verder dan het vergoelijken van de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van *post factum*-verklaringen. De naam van de werkgever op het contract is '(F.D.A.)' in de plaats van de door verzoeker gebruikte naam '(F.D.H.)'. Dat de eerste naam een bijnaam is, is, gelet op de inhoud van het document, geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zeer licht over de talrijke door hem neergelegde foto's gaat, dient te worden opgemerkt dat foto's op zich geen bewijswaarde hebben. Er kan immers niet worden vastgesteld wanneer en waar de foto's genomen zijn. Verzoekers werkzaamheden voor de asayish, voorafgaand aan zijn vertrek naar Nederland in 2008 wordt *prima facie* niet betwist. Bovendien beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat kan aangenomen worden dat wanneer de groepering het op verzoeker heeft gemunt heeft, ze efficiënter en doelgerichter te werk zou gaan dan een bembom achter zijn huis tot ontploffing te brengen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkuk" van 31 juli 2012 die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak en in Kirkuk in het bijzonder verbeterd is. Hoewel er nog geen sprake is van een stabiele situatie en er nog steeds burgerslachtoffers vallen, is de frequentie van het aantal zware bomaanslagen gedaald en is het geweld doelgericht en crimineel van aard. Het geweld in Kirkuk is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Waar verzoeker stelt dat het vertrek van de Amerikaanse troepen in 2011 een groter risico met zich meebrengt daar de Naqeshbandi nu geen Amerikanen meer hebben om zich op te wreken en zich bijgevolg nog meer specifiek kunnen richten op (ex-)asayish-leden, dient opgemerkt dat dit verweer niet relevant is gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Aldus is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkuk dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS